

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

KUNAGI EI OLE
LIIGA HILJA

Robyn Carr
Never Too Late
2006

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2006 by Robyn Carr
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B10318816
ISBN 978-9949-82-001-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

See raamat on suure kiindumuse ja südamlike tänusõnadega
pühendatud Denise ja Jeff Nichollile.

Armas lugeja!

Kas oled kunagi eesootava reisi pärast ärevil olnud? Ükskõik, kas tegemist on suguvõsa kokkutulekuga – kus kohtud inimestega, keda pole näinud üks või kolm aastakümnet – või reisiga eksootilisele maale, millest oled varem üksnes lugenud ega tea, kas pakkisid kaasa õiged riided, kas mõistad kohalikke või eksid ära. Uhh!

Raamatu kirjutamine võib olla sellesarnane kogemus – nagu seiklus. Astun niisugusele teekonnale alati kerge seesmise värinaga. Ainuke erinevus on selles, et romaani kirjutamine sarnaneb pisut lauamängu mängimisega. Kui teed vale pöörde, siis võid algusesse naasta ja uuesti alustada, kuni oled õigesse kohta sattunud.

„Kunagi ei ole liiga hilja“, mis on üks mu lemmikseiklustest naiste ilukirjanduse vallas, pole sugugi erand. See tugineb ühele mu lemmikteemadest – uutele võimalustele. Loo keskne tegelane on Clare, kellel on 40. sünnipäev ukse ees ja kes vajab pärast nooruspõlveaegset südamemurdumist, kehva abielu ja peaaegu surmaga lõppenud autoõnnetust hädasti võimalust „uuesti startida“. Mida on selleks tarvis? Seksikas noorem mees poleks paha. Või minevikukallim, kes olukorda keerukust tooks. Ja muidugi suur tohuvabohu – sest inimese iseloom kasvab sageli just sekeldustest pääsedes ja õigele teele asudes –, kui eksabi-kaasa hakkab meeletlikult uut võimalust soovima... Clare'iga.

Ent mõistagi pole Clare selles otsuses üksi. Tal on üks vanem ja üks noorem õde, kes juhuse tahtel ja seikluste huvides vajavad samuti uut algust. Auahne ja edukas Maggie tahab oma igavasse abiellu särtsu lisada ja nooruke Sarah, kes on seniajani jälginud elu pealtvaatajate pingilt, oleks valmis surema kas või killukese meeste tähelepanu nimel, mida tema suur õde Clare on järsku hakanud nautima.

Kuid oot-oot – mehed on ju väga toredad, aga nende olemasolu või puudumine naise elus pole mingisugune imeravim. Iseäranis juhul, kui naine otsib uut võimalust. Eelkõige peab ta leidma iseennast, leppima oma minevikuvigadega ja alustama enda muutmist seestpoolt, et vallutada maailm tugevama ja enesekindlamana. Kui naise süda ja mõistus on kaitstud, siis ei leidu looduses temast vägevamat jõudu. Kui sääraseid naisi on kolm, siis tekib plahvatuslik kompott elujanust. Ja armastusest. Aga kas selleks on liiga hilja?

Ei. Kunagi pole liiga hilja.

Loodetavasti naudid „Kunagi ei ole liiga hilja“ lugemist samavõrd, kui mina nautisin selle kirjutamist.

Robyn Carr

ESIMENE PEATÜKK

CLARE sõitis läbi märtsikuise vihma maja juurde, mis oli olnud tema kodu ja millest ta oli välja kolinud siis, kui abikaasast lahku läks, ja nüüd haarasid teda süümepiinad. See oli järjekordne öine retk asjade järele, millest ta puudust tundis, ja mille ta võttis ette üksnes siis, kui teadis, et Roger on kodust ära. Vähemalt seekord oli tal sünnipäevakaart kaasa võetud, et see kuhugi poetada.

Võib-olla oli ta Rogeri suhtes liiga leebe, nagu nende poeg Jason arvas. Tema leebus pahandas ka õdesid. Võib-olla peaks ta üritama olla karmim, mitte nii kergesti mõjutatav. Ehk oligi kõigil õigus – et mees ei väärinud teda ja ta oli ise paras lollpea.

Täna oli Rogeri neljakümnes sünnipäev ja Clare'il oli mehest veidi kahju. Ekskaasa võttis vananemist raskelt nagu temasugustel meestel ikka kombeks. Ta oli seda ise õelnud. Seetõttu oli Clare kui maailma kõige vastutulelikum eksnaine teinud mehele ettepaneku, et valmistab talle õhtuks sünnipäevalaua. Nii on Rogeril võimalus oma poja Jasoniga aega veeta – see meeldinuks Rogerile väga, kuid Jasonile mitte eriti. Kuid Roger ütles, et peab äriasjus linnast välja sõitma, mingisugusel tüütul koosolekul osalema ja üksi hotellis konutama.

Arvatavasti oligi parem, et õhtusöögist midagi välja ei tulnud – Jason oli endiselt väga vihane. Clare oli sundinud poega kaardile alla kirjutama ja kavatses jätta õnnitluse Rogeri köögikapile, et mees selle linna naastes leiaks. Ta oli tahtnud, et Jason täna õhtul kaasa tuleks, kuid nähtavasti oli kaardile nime kirjutamine maksimum, millega poeg nõustus.

Vahetult enne seda, kui Clare poja ööseks sõbra Stani juurde sõidutas, oli poiss küsinud: „Sa võtad ta jälle tagasi, jah?“ Jasoni hääletoon oli

nii mürGINE, et Clare ei söandanud talle vastatagi. Selle peale oli poeg süüdistavalt nähvanud: „Ah et võtadki!“

„Ei!“ oli Clare raiunud nii jõulisel ja kindlal toonil, kui vähegi suutis, lisades: „Ehkki ma leian, et meile kõigile, iseäranis sulle, tuleks kasuks, kui saaksime omavahel hästi läbi.“

„Ma ei taha temaga hästi läbi saada! Ma vihkan teda!“

Oi, kuidas see pani Clare'i sisikonna krampi tõmbuma.

Roger oli kõiges ise süüdi. Ta oli kergeusklikult arvanud, et tema kõrvalehüpe jääb poja eest igavesti saladuseks; et Clare on ainuke, keda tema käitumine haavab. Ta oli poisi ees oma maine täielikult rikkunud ja sellest oli kahju. Mõlema pärast.

Jason oli neljateistkümneaastane. Peatselt meheikka jõudmas, murdeega kimpus. Tedretähed asendusid tasapisi vinnidega ning pikk, kiitsakas ja suurte jalgadega keha mõjus kohmakalt. Peale selle oli poiss pehmelt öeldes väga tundlik. Võtke üks kergesti ärrituv teismeline ja üks enesekeskne liiderdajast isa, pange nad kokku ja vaa-dake, kuidas mõne sekundi jooksul toimub plahvatus.

Clare'ile oli karanud pähe ports vastuseid, kuid ta summutas need. Tal oli sääraсте repliikidega varasemaid kogemusi ja ta teadis, et need ei toimi. *Sa ei pruugi teda elu lõpuni vihata. Mõtles, mida tahad, aga tema sind ei vihka. Ta teab, et keeras käki kokku ja kahetseb seda, Jason.*

Clare'il oli ükspuha, et Jason on Rogeri peale pahane – Roger oli selle ära teeninud. Aga *vihkamine* – see polnud hea. Ta ei tahtnud, et pojalt oleks valus. Niisiis, kui Jason oli keeldunud isa maja juurde sõitmast, et sünnipäevakaart kohale toimetada, oli Clare vastanud, et olgu pealegi, ta teeb seda ise. Tühiasi. Ja et ta viib poisi enne Stani juurde. Helistagu, enne kui magama heidab. Kui meelde tuleb.

Clare imetles oma vana kodu ja keeras sissesõiduteele. Tegemist oli peene välimusega kahekorruselise telliskivihoonega. Laternad valgustasid kolme uksega garaaži ja eesukseni viivat kõnniteed. Clare istus autos, silmitses vaatepilti ja mõtles. Mõtles, kui väga ta kõike seda igatseb.

See oli tema ja Rogeri neljas lahusolek. Ta oli lootnud, et see muutub ajapikku lihtsamaks, sest põhjus oli alati sama. Roger oli paadunud truudusemurdja. Seekord, kui Clare tabas ta teise naisega, otsustas ta ise minema kõndida. Ta leidis, et tal on toimuvast viimaks villand saanud. Ta jõudis omadega nii kaugele, et ei suutnud mehega isegi ühe katuse all elada, ehkki jumaldas nende avarat nelja magamistoaga kodu. Ta oletas, et uus algus teeks talle head, kuid see oli osutunud raskemaks, kui ta oskas oodata. Ta oli kogu siseviimistluse ja -kujunduse kallal ise vaeva näinud ja nüüd oli tunne, nagu lahkuks ta vana armsa sõbra juurest.

Nagu tellitult oli Roger hakanud seepeale halama, et tahab oma peret tagasi ja soovib veel ühtainukest, *viimast* võimalust elus uus lehekülg pöörata ning leppida ära Clare'i, Jasoni ja kõikvõimalike muude inimestega, kellele tema käitumine on haiget teinud.

„Ma saan neljakümneaastaseks, Clare, ja see mõjub üpris traumeerivalt,“ oli mees vingunud. „Ära arva, et ma ei saa aru, millega olen hakkama saanud ja kui rumal olen olnud. Saan küll. Ja kavatsen sulle tõestada, et olen võimeline muutuma. Mul on plaanis abi otsida. Käingi juba nõustaja juures.“

„Ma ei usu, et sooviksin sulle veel üht võimalust anda,“ oli Clare vastanud. „Ja kui sooviksingi, siis minu perekond oleks sellele vastu. Isegi meie sõpradel on sellest villand.“

„Selles oled küll ise süüdi,“ oli mees nähvanud. „Ise latrad tervele ilmale oma eraelu üksikasju!“

Nojah, see oli tõsi. Aga kui Roger arvas, et see mõjub talle halvasti, siis polnud tal aimugi, kuidas see Clare'ile mõjus. Kui inimesed olid Rogeri teost teada saanud, ei suutnud nad uskuda, et Clare ta hiljem tagasi võtab. Esimest, teist ja kolmandat korda. Nende süüdistustes kõlasid hämming, uskumatus ja suutmatus säärasest käitumisest lugu pidada. Rääkimata sellest, et inimesed, keda Clare üle kõige armastas, olid tema suhtes alla andnud. Selles küllaltki väikeses, viieteistkümnne tuhande elanikuga linnas teadsid nende lugu arvatavasti kõik.